

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2282/2022
06.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца „Intercome-Line“ д.о.о из Владичиног Хана, чији је пуномоћник Петар Јовчић адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Антић адвокат из ..., ради стицања без основа по тужби и по противтужби, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2405/2021 од 08.12.2021. године, у седници већа одржаној 06.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2405/2021 од 08.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2405/2021 од 08.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2773/19 од 25.05.2021. године, у првом ставу изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 112.905,00 динара са законском затезном каматом од 25.05.2016. године до исплате. У другом ставу изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев којим је тужени тражио да се тужилац обавезе да му на име стицања без основа исплати износ од 1.300.000,00 динара са законском затезном каматом од 25.05.2016. године до исплате. У трећем ставу изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.310,00 динара са законском затезном каматом од 25.05.2016. године до исплате. У четвртном ставу изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.310,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2405/2021 од 08.12.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правни основ у овој правној ствари и по тужби и по противтужби је стицање без основа. Предмет спора по тужби је исплата износа који је тужени као јавни извршитељ приликом спровођења извршења и продаје непокретности извршног дужника пренео на свој лични рачун, упркос томе што тужилац као извршни поверилац у извршном поступку није могао у потпуности да намири своје потраживање, док је по противтужби то исплата износа који је тужилац у извршном поступку успео да наплати. Побијана одлука којом је усвојен тужбени захтев и одбијен противтужбени захтев донета је уз правилно тумачење материјалног права. При том је побијана другостепена пресуда у складу са судском праксом и правним схватањима. Мада се ревизија формално позива на законске разлоге за примену одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, иста је усмерена на разрешење конкретног спора у којој се указује на битне повреде одредаба парничног поступка и погрешну примену материјалног права, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

На основу изнетог Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, из чега произилази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради стицања без основа поднета је 16.05.2017. године, а вредност предмета спора побијаног дела по тужби износи 112.905,00 динара, док вредност предмета спора побијаног дела по противтужби ради стицања без основа поднетој 16.11.2017. године износи 1.300.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, односно на дан подношења противтужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић